

Den Haag, 24 september 2023

Lieve Koning,

Op Prinsjesdag moest ik voor een vergadering in Den Haag zijn,
ook buiten de troonrede ging het leven door.

Al was ik graag naar de Schouwburg gegaan,
een betere plek voor koningen dan de ridderzaal,
zeg ik als liefhebber van Shakespeare.

Op weg naar het Westen zag ik het land ontglooien,
steeds meer sloten doorsneden het gras
en het geboomte stond steeds stijver in de rij.

Ik zat in de stiltecoupé,
omringd door muisklikken en toetsenbordaanslagen.
Het geroffel hield me wakker.
Terwijl ik normaal altijd goed slaap in voertuigen –
zodra een auto, trein of vliegtuig vertrekt,
ben ik, als een klein kind, ook vertrokken.

Dat is een van de redenen waarom ik niet durf te rijden;
bang om achter het stuur weg te doezelen
en met honderddertig een afgezwaaid kind te scheppen.

Ik weet dat kinderen doorgaans niet op snelwegen spelen,
maar dat een angst irrationeel is, maakt hem nog niet onwettelijk.

Volgens achterhaalde theorieën die nog altijd populair zijn,
vooral onder *influencers* die in ruil voor sponsordeals
overzichtelijke wereldbeelden verkopen, bestaan er twee type mannen:

De Alfa, achter het stuur, het versnellingspookje stevig in de vuist,
en de Bèta, op de rijdersstoel,
ongeschikt om onnatuurlijke snelheden te beheersen.

Overigens zit ik zelf meestal op de achterbank,
ingeklemd tussen mijn dochters,
terwijl mijn zoon voorin zit, naast mijn vrouw, die rijdt.

Wat voor een man mij dat maakt weet ik niet.
Epsilon? Iota? Lambda?

Ook in een glazen koets zou ik trouwens in slaap sukkelen,
mijn wang tegen het raam, kwijlend.
Niet echt koninklijk, al had ik dan geen last van fluitconcerten.

Maar ook zou ik dan de stoet kinderen missen
die met mij de trein uit stroomden,
getooid met oranje kroontjes,
vol vertrouwen in onze democratie.

Allemaal betere koningen dan ik.